

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 296. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321579026304.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

DEN ANDEN HANDLING5)

DET FØRSTE OPTRIN

RUDE OG ALUILDE

RUDE

Som jeg siger dig, Hagbarth er ingen uden den ædle Hother, Hothbrods Søn, Svanvides

*****
--- -- 297

Sønnesøn, ham, som tog det berømte Sverd Mimming fra Vildmanden, ham som siden overvandt Gelder af Sachsen, og skaanede sin Fiende, da han bad om Fred, ham som er opdraget af Gevar, som er gift med Nanna og som endnu er dristig nok, til at vedligeholde en Krig, med Balder, Odins Søn, for hendes skyld... Hialte har kiendt ham paa en Ring... Han holder ikke op at rose denne Ædle... men han kan ikke begribe, hvorfor han er kommet her... Og den gamle Skate, troer han, maae være Gevar, den berømte Konge i Norge, som ved sin Dybsindighed og Viisdom har givet Leilighed til det Rygte, at han er i Fortroelighed med Guderne, og at de aabenbare ham det tilkommende... det trøster mig Aluilde... Men Helge min Fader slog Hothers Fader ihjel, og Atisle, som min Biarke slog, var hans Broder... Er det kun ikke i Forsæt om Hævn, at han er kommet her... Men han kan ikke være uædel i sin Hævn... og Skulde kiender ham ikke... Hiartvar ikke heller... Det trøster mig...

ALUILDE

Og jeg troer, at du gjør vel, om du lader al Mistanke... i det mindste denne overdrevne Frygt fare... Mistanke og Ligegyldighed overdrevne ere lige skadelige...

RUDE

Hvad har da Skuldes Mening, og hvad har da Hensigten været af hendes Opførsel ved Giestebudet?... Rolf veed ikke mere af sig selv... og min Biarke... og alle vore Kiemper... Ha!... Jeg vil forsøge, at slaae mig det af Tankerne... Men den som elsker, frygter for alle Mueligheder, Aluilde!...

ALUILDE

Min Viggo lovede mig at holde Øie med Skibene, og jeg veed, at han ikke bryder det han lover mig...

RUDE

Og Hialte... Jeg tog Løfte af ham, at han skulde vaage ved denne Side af Slottet... Denne ellers

298

ubevogtede Side... Jeg veed heller ikke, hvorfor den skal staae aaben for den første Forræder meer end de andre... Den var altid en hellig Fristad for Skiold-Ungen... Det er kun Rolfs fortroeligste Venner og hans Eedsvorne, der ikke skielvefor at kiende dens Tilgange... Men ak!... hans Fortroeligste... hans Eedsvorne kan være Forrædere i... Og her ligger Biarke, siger Rolf, og han er mig meer end en Krigshær... Ha!... Biarke, min Biarke, hvi vil du da nu første gang ikke fortiene din Konges Tillid?... Mener du ikke?... Jeg Ulyksalige!... Mener du ikke, at han vil ligge under Bøgen i Nat... under Agners Bøg.. afsides fra alle Mennesker... Saa er der da ingen, Rolf, som du kan forlade dig paa... Slet ingen, om Hialte forglemmer sit Løfte.. og kan han erindre sig noget?...

ALUILDE

Hvi siger du ikke til Biarke; at han lader Bølvise og hans øvrige Kiemper legge sig her omkring i Skoven i Nat?...

RUDE

De Sværmende!.. og har jeg ikke sagt dig, at han bærer Afskye for det mindste Skin af Mistanke?.. Jeg dristede mig til at sige ham det før, men han blev rød og taug... Jeg Ulyksalige!... Om han endda kun

selv... Ha!... Ifald der ere mægtige Væsener, som glæde sig over den Frommes Ulykke, saa har ingen uden de indblæst Biarke det, at han vil ligge under Bøgen i Nat... Og det er umueligt at aftrætte ham...

ALUILDE

Du gjør mig tilsidst uroelig..

RUDE

Disse mørke... disse forvildende Gange!... De vare anlagde til uskyldig, til tryk Fornøielse, Aluilde... Hvorofte overlod vi os ikke til Glæden i disse Skygger?... Og nu, nu ligner enhver af dem en krybende Mordere...

299

ALUILDE

Jeg maa tilstaae, at dersom din Mistanke er grundet...

RUDE

Dersom den er grundet... Ha!... Jeg søger forgieves at undertrykke den... Jo nøiere jeg tænker efter, desto grundigere bliver altid min Mistanke ... Viggo fortalte før, at Hiartvar besaae Løngangene... Hvad skulde han saa nøie betragte dem for, Aluilde?... Du veedst, at Rolf ofte tilbringer en Sommernat under hine Vedbende, som han selv opelskede i sin Ungdom... Er han nu faldet derpaa... og det er han vel, heed og ubeqvem af Giestebudet... Og man kan jo see det tydeligt for Øinene, paa de Anstalter, som ere giorte... og det veed Forræderen.. og derfor har han beseet Løngangene...

ALUILDE

Jeg veed ikke meer, hvad jeg skal svare eller tænke... om ikke din sædvanlige Trøst i al Fare ... Alfaders Beskiermelse.

RUDE

Du har ret, Aluilde... Den er den tryggeste Muur... men Alfader kan være vred... og dette Hierte siger mig altid noget...1).

ALUILDE

Hother og Gevar!...

RUDE

Kongen vil allerede til Hvile Aluilde, siden Giesterne er gaaet fra hinanden.. men jeg vil tale med dem...

ALUILDE

Seer du ikke, bag ved Busken?...

RUDE2)

Ha! vi vil gaae ind...

* *
-- 300

ANDET OPTRIN

SKULDE. HOTHER OG GEVAR

SKULDE1)

Hvad var det, som raslede?... Jeg saae Skyggerne af to, som sneg sig sagte igiennem Buskene ... Er vi alene?... Ha!... hvad foruroeliger mig da?... Jo meer det nærmer sig... Det Øieblik, hvortil jeg saa længe

talte Dage og Timer... jo heftigere slaarer mit Hierte... Du som i saa mangen søvnløs Nat... Ha!... Skygge, eller Gudinde, eller du Helvedes Sendebud, som viiste mig uafsladelig Urses Søn paa Thronen... og Skulde i Støvet!... Du som ofte hvidslede Hævn... og Blod ... og Frihed til mig... naar hine Grotter... naar Upsals kiølede Bekke, med et sagte Sprudeln forgieves indbød mig til Søvn... Hvor er jeg?... Gaver af Rolf, har jeg nævnet jer, og døer ikke af Skam!... Ha!.. Gift, Helvede, dræbende Gift af Hugormene i Nastrond fortære mit Hierte, førend det føler en svag Tanke!... Stille!... Det rørte sig igien... Jeg skulde aldrig troe, at den frygtsomme Rude atter belurer mig... Disse gamle heslige Træer vil jeg lade hugge om, naar jeg boer først paa Leyre... De kan let forskrekke... Men bort, bort i skumle Forestillinger!... Bør jeg ikke være glad, nu da alting gaaer efter Ønske?... Ha!.. Jeg vil forsøge at være glad... Hagbarth!... Hvor er I Hagbarth og Skate?..2).

HOTHER

Vi følge dig en halv Time fra et Sted til et andet ... Du vilde tale med os, Dronning...

SKULDE

Dette skumle Mørke er et ærværdigt Forbillede paa Døden, den ensomme Monark, som hersker

* *
-- 301

over tause Undersaatter og Udørkener... Men jeg glemte det...1). Ha ha... Jeg vilde lee... Ha!.. Jeg vilde lee af Hundings Paafund... Hans dristige Paafund om Valkyriernes Erindring... Men Rolf kiender ingen Mistanke... Den Afsindige!... Ikke tænkte han, at de allerede svævede over hans Hoved, de Forfærdelige hvis Erindring han drak ... Det forekom mig, som om jeg hørte den kladskende Lyd af deres brede Vinger over Aunduegi, da han drak... Og en høi Latter blev hørt nederst i Gieste-Salen, som af Finn Troid, naar en opsnappet Skrik-Finde krymper sig imellem hans Hænder... Der var Død i det sidste Beger, som han udtømte...

GEVAR

Han kaldte dig Skulde, sin Valkyrie...

SKULDE

Ved Freyer, den eneste gang da han nævnede mig ved det Navn, som jeg elsker... Ellers kaldte han mig Søster... Sin kiereste Søster kaldte han mig, Urses Broder og Søn... Og saa omfavnede han mig, den Kielne, og tilsoer mig sit Venskab... Ha!... hans Venskab... hørte I ikke hans Gavmildhed?... Nu vilde han tillade, at Sverrig ikke længere slæbede sine Rigdomme ind i Issefiord... Men det er for sildig... Ved Danmarks Guder, det er for sildig, Rolf, at du ydmyger dig, og lærer din Pligt imod Helges ægte Dotter... Og for lidet er det, du byder for dit Liv... Havde han talt om Danmark... Da... maaskee jeg havde beholdt ham til min Slave... til en Skammel for min Fod, naar jeg dømte Østersøen og det store Hav... Men nu... Jeg havde ret Lyst til at lee af den Druknes Gavmildhed, dersom.. mit Hierte... var ikke... saa oprørt...

GEVAR

Oprørt dit Hierte?... nu, da Rolf drømmer om Valkyrier og Valhal?...

*
- 302

SKULDE

Ha!.. han drømmer... men vi vil spare vor Latter til han ligger, ukiendelig af Saar og Død, den Stolte.. til hans Minni vil vi spare vor Latter.. men nu... Jeg kan ikke negte det... Jeg er saa underlig... mit Hierte slaarer stærkt.. af Længsel efter Udfaldet...

HOTHER

Det er Gudernes Paamindelse, Skulde...

GEVAR

Hagbarth troer, at denne Nat er ikke lykkelig, at foretage noget stort i...

SKULDE

Kan du være befænget af saadanne Drømme, unge Helt?... Den Tid er kort, hvori jeg kiender Hagbarth, og dog har jeg større Fortroelighed til hans Mod, end til... Ha!... Det er mig modbydeligt at nævne ham... Jeg kan endnu neppe drage min Aande.. Har du talt med ham, Hagbarth?... med ham som Hialte

kaldte Niding?... med... Hiartvar?...

HOTHER

Jeg troede, at han vinkede ad mig før.. da han gik til Fiorden med Hunding...

SKULDE

Hunding... Han er en Mand... Ikke raader han til Flugt...Vi skal flye, Hagbarth...

HOTHER

Flye?... Det gøres vel ikke nødig... Der er endnu ingen Mistanke...

SKULDE

Hiartvar vil det...

HOTHER

Hiartvar?...

SKULDE

Ikke undrer jeg mig over, at du finder Vanskelighed ved at troe det... Neppe troer jeg det selv.. jeg, som hørte det af hans egen Mund...

303

GEVAR

Det vil i det mindste gjøre det vanskeligt i Nat...

SKULDE

Den Nederdrægtige!.. det er hans Alvor...

HOTHER

Har Skulde kundet overtale sig til at samtykke det?...

SKULDE

Og kan du tiltroe mig siig en Nedrighed?...

HOTHER

Det er ædelt at overvinde sig selv, Skulde.

SKULDE

Hvorledes?...

GEVAR

At du undertrykker din Iver mod Hiartvar... Det har været Opsettelse, og ikke Flugt, han har ønsket...

HOTHER

Thi opsette det skal vi dog... til i Morgen i det mindste opsette det... Det var alt for uædelt at overfalde de sovende Helte...

GEVAR

Især, da vi ere stærke nok til at see dem under Øinene, naar de vaage...

SKULDE

Jeg siger dig det endnu engang, vi ere ikke stærke nok... Den Ædelmodighed er utidig, som gjør alle vore Hensigter umuelige...

GEVAR

Saa at du uagtet alle Vanskeligheder...

SKULDE

Og dertil reent unyttig... Hvortil da den krybende, den næsten utaalelige Forstillelse?... hvortil de mange Paafund for at dysse dem i Søvn?.. Mener du, at jeg af Ømhed forundte Rolf saa glad en Dag, som denne har været ham?... eller at jeg fyldte hans Beger, naar jeg ikke troede, at hver

304

Draabe blev til Gift i min Haand?... Men det er desuden for sildigt at betænke sig... Anstalterne ere trufne, og her er ikke Skin af Vanskelighed mere... Det var heller ikke, fordi jeg skulde tvivle om din Troeskab, Skate, eller om din, Hagbarth, at jeg brændte efter at tale med eder... men Hagbarth... Jeg er forhaanet... Du elsker... tilstaae det kun... thi jeg lagde ofte Merke til dine nattelige Sange...

HOTHER

Og hvorfor skulde jeg negte det?... Guderne kan ikke elske heftigere... ikke renere, end jeg... Min..

SKULDE

Jeg forlanger ingen videre Tilstaaelse... men du elsker... jeg er forhaanet... og Hiartvar er den forvovne, som har forhaanet Helges Dotter... Du forstaaer mig...

HOTHER

Ikke meer, end et Barn forstaaer den mørke Tale ... Du taler, som Guderne i Upsal...

SKULDE

Ha!.. du elsker Skulde, og du kiender hende ikke?.. Du veedst ikke endnu, at det er Blod, Blod alene, som kan kiøle hendes Harm, naar hun er forhaanet...

HOTHER

Jeg Skulde?...

GEVAR

Du kan ikke forundre dig over Hagbarths Forvirrelse Dronning.. Ved saa uformodentlig en Lykke, er det ikke sieldent, at man tvivler paa sine egne Sandser.. Skulde, thi nu tør jeg forsikkre dig derom, Skulde elsker dig Hagbarth, og det er Hiartvar, som skal døe..

HOTHER

Er det mueligt?.. tillad..

SKULDE

Du kan spare din Taknemmelighed, til jeg har holdt mit Løfte.. Hiartvar skal følge sin Konge...

305

Men han skal følge ham og Rolf maae døe først.. Og da.. men jeg vil ikke sige mere.. Det er Tid, at jeg gaaer, for, om mueligt, at sette Mod i den Frygtsomme.. hvis ikke, dog at indskrænke ham saaledes, at han ei kan skade.. Imidlertid værer i Beredskab.. og tænk paa, Hagbarth, at Prisen, som du kiemper for, er Skulde.. og Skulde med to Kongeriger!..1)

TREDIE OPTRIN

HOTHER OG GEVAR

HOTHER

Prisen, som jeg kiemper for, er Skulde.. Drømmer jeg, Gevar?

GEVAR

Dersom du troede, at Skulde forraadte sin Broder, for at sette din Nanna paa Danmarks Throne, da, Hother, da drømte du..

HOTHER

Men hvilken misundelig Gud?.. Ingen uden Balder har indblæst denne Afskyelige det, at jeg kun- de elske hende..

GEVAR

Ingen uden Balder.. Saaledes ere vi altid beredte, at paabyrde Guderne vore Feil, og tilegne os selv alt det, som vi gjøre stort og priisværdigt.. Jeg forundrer mig ikke over din heftige Kierlighed til min Nanna.. Hun fortjener at elskes.. Du er ung, og Dyden gjør endnu voldsomme Indtryk paa dit Hierte..

HOTHER

Viiseste, beste Gevar!.. især gjør den det voldsommeste Indtryk.. et Indtryk som ikke tusende Skulder kan udslette, naar den er saa fuldkommen, saa guddommelig, som din Dotters.. naar den boer i saa deiligt et Legeme.. yndigere end Frigga..

GEVAR

Det anstaaer ikke min Alder, Hother.. ikke

*
— 306

heller bør jeg som Fader høre paa de overdrevne Lovtaler, som dit Hierte altid udøser, naar du nævner Nanna.. Men dette vil jeg sige, kun dette, at du maae undskylde Balder.. Da vi vare Fremmede i Upsal, naar du søgte Enlighed, for at overlade dig til dine søde Drømme, naar Maanen i en taus Nat forestillede dig hver Grans Skygge, som din Elskte; og naar du troede, at det kun var Træerne og mig, som hørte dine kierlige Daarligheder; da talte du ofte, som du taler nu..

HOTHER

Det veed jeg ikke.. men om og..

GEVAR

Og du kiender endnu saa lidet til Mennesket, at du ikke veedst, at Forræderen altid er mistænkelig?.. Vi komme til Upsal og tilbyde vor Tieneste i den Tid, da Skulde anvendte søvnløse Nætter, for at overtale sin Mand, til at myrde sin Konge, til at bringe ham Vaaben og Mord i steden for Skatte; vi ere Fremmede og ingen kiender os, uden fra i Forgaars; du gaaer om Natten, som en Nisse, og søger ensomme Steder; og alt dette vil du have, at Skulde skal overveie uden Mistanke; uden at lade dig bespeide?..

HOTHER

Men hvorledes kan hun.. hun, som ligner ikke min Nanna meer end den mørke Vinternat ligner den prægtigste Foraars Morgen... Hvorledes kan denne Lastefulde tilegne sig det Offer, som jeg bragte den Dydigste blant Emblæ Døttre..

GEVAR

Uerfarne Hother!.. og du veedst heller ikke, at Egenkierlighed er blind og døv?.. at den skiuler sig for Tvivl?.. Om jeg og her ikke havde forekommet dig; om du havde sagt Skulde det tydeligt, at det var Nanna, at det var min Dotter, som du elskte; vilde hun dog før have ladet sig overtale

307

til at finde Mørkhed i din Tale, og at tilskrive denne den frygtsomme Ærbødighed, som hun rimeligt nok kan forudsætte hos dig, en ung, ubekjendt; end troe, at du kunde agte Gevars Dotter meer end Skulde.. Læg det til, at hun er stolt, umettelig stolt, hun er deilig, og hun elsker dig...

HOTHER

Hun er deilig og hun elsker mig?.. Ingen af Delene, viise Gevar. Misgierninger, som hun har begaaet, eller vil begaae, har gjort hendes Øine mørke.. Hendes Gang er stiv.. og hendes Tale unaturlig... Hendes...

GEVAR

Hold, hold Hother.. Jeg tvivler ikke paa, at du endnu vil finde hundrede Feil hos hende.. Men vi har vigtigere Ting at anstille Betragtninger over... Rolfs Fald er for Døren.. Det er sandt, han er vor Fiende.. vor uforsonlige Fiende.. men han er ædel.. og jeg forbeholdt dig hans Død, dig, hvis Fader Helge dræbte.. At han skulde myrdes den sovende Helt.. af sine Mænd og Tienere.. af dem, som han overøste med Velgierninger.. Den Tanke er afskyelig.. Saavit gik aldrig mit.. saavit gaaer kun Troidenes Had..

HOTHER

Beste Gevar!.. Jeg tør ikke tænke derpaa.. Ofte, naar jeg i Stilhed ilede til Skoven og forvildede mig i den, henrykt ved at føle Vægten af dine himmelske Lærdomme, ved at smage den naturlige Kierlighed, som du hver Dag indskærpede mig, da syntes mig ofte at høre Hothbrod med en igiennemtrængende og med en rallende Røst fordre Hævn af mig.. Jeg syntes at see hans blodige Skygge og Atisles blodige Skygge, som vinkede ad mig.. Da rasede Forsæt om Hævn i mit Bryst.. Men denne Maade at blive hævnnet paa!.. o I retfærdige Guder!.. hvor nedrig er den!.. hvor feig!..

GEVAR

Jeg elsker denne Uroelighed hos dig.. Men lad

308

den ikke være tung paa dit Hierte!.. Da vi kom til Upsal vidste du intet af det store Forræderie, som var i Gierde... Men jeg vidste det.

HOTHER

Det er kun faae Ting, som Guderne skiule for den viise Gevar..

GEVAR

Men jeg kiendte din ømme Dyd, og taug.. Han er ung, og kan være fremfusende nok til at forderve det gode med det onde, de retfærdigste Hensigter saa snart som Forrædernes Rænker.. Saaledes tænkte jeg..

HOTHER

Ha!.. havde Hiartvar aabenbaret mig sine Hensigter, førend ved Indløbet af Isefiord, og sagt mig at det var mod hans Konge, og ikke mod Søerøvere at denne Flode var udrustet... Jeg havde maaskee skienket ham den fornærmende Anmodning om min Hielp.. men følge ham!.. I Guder! ..jeg følge ham!..

GEVAR

Og dersom jeg ikke havde forebyggt det, skulde du vel have sagt ham det midt i hans Flode, at han var en Forræder.

HOTHER

Og er han det ikke?

GEVAR

Unge Hother!... Og var du ikke da i dette Øieblik tusinde Mile fra dit Maal, hvad enten du vil kræve din Faders Blod af Rolf, eller du vil forsvare ham?

HOTHER

Men hvorledes har den ædelmodige Gevar kundet være Medvidere i alt dette og ikke advaret?..

GEVAR

Jeg vil tilstaae dig det.. maaskee den Hævn, som brænder i mit Bryst, fra den Dag, at Hothbrod min beste Ven faldt for den tyranniske Helges Haand.. maaskee den har forført mig til at

309

opsætte det for længe... maaskee jeg har givet min Hævn for meget efter, da jeg troede at den ellers var umuelig.. Men at Hiartvar saa hastig.. og paa den Maade vilde udføre sit Forsæt... det havde Guderne skiult for mig..

HOTHER

Gevar! Gevar! dersom nogen vidste det, dersom min Nanna vidste det, at jeg var her!... Men jeg veed det selv, og det angreer mig.

GEVAR

Rolfs Fader var din Faders Bane, og han er din Broders... den som er Skuldes Broder og Velgjører, er den grusomste af Hothers Fiender.

HOTHER

Vel!.. han døe!.. men Forræderie!.. hvilken Tanke!.. og jeg og Gevar kan tænke dig!...

GEVAR

Han døe for din Haand, og min Hother skal ikke tage Deel i Skuldes Misgjerning..

HOTHER

Hvorledes?

GEVAR

Den uædle har overvældet ham med Gift... Med Forstandens Gift... som han drak i sin Glæde, uden Mistanke, og for at erindre sine Fienders og Venners Dyder... Han veed ikke meer af sig selv.. men det bør ikke være min Hother nogen Fordeel... Han bør ei døe sovende eller vaabenløs, den ædle Rolf..

HOTHER

Gevar, du ydmyger din Hother formeget, beste Gevar.. Og naar har jeg givet dig Anledning til saa heslig en Mistanke?

GEVAR

Og hvorledes forekomme den blodtørstige Forræder?..

HOTHER

Ha!.. jeg vil forsvare min Fiende, medens han sover..

310

GEVAR

Og saa erindre dig den dræbte Hothbrod.. Men med Forsigtighed bør du udføre din ædle Beslutning.. du kiender Hialte, og han kiender dig..

HOTHER

I den Trefning med Gelder af Sachsen saae jeg ham første Gang.. Jeg kunde ikke kiende af hans Skiold, hvem han var; men jeg undrede meget paa den fremmedes kiekke Gierninger, og vældige Hug .. det hendte sig, at han sprang for kort, da han vilde springe over paa et af Fiendernes Skibe. Og sandelig, havde jeg ikke seet, at han kunde kun slet svømme, og sprunget ud til ham.. vi havde neppe mødt hinanden her.. Han trakke strax denne Ring af sin Finger og satte paa min, uden at give sig tilkiende, og derpaa har han kiendt mig igjen i Dag..

GEVAR

Hialte har forpligtet sig til Rude, at han vil vaage i Nat ved Rolfs Dør.. Jeg hørte det af ham selv .. Giestebudet har gjort ham ubetænksom og søvnig..1). Men der komme de, den nedrige Hunding og den daarlige Hiartvar.

FIERDE OPTIKIN

DE FORRIGE. HUNDING OG HIARTVAR

HUNDING

Og veed i at Rolf allerede længes efter Hvile?.. og at han vil ligge her i denne aabne Løv-Sal?.. og.. men det er det verste.. at Hialte vaager ved hans Dør?.. Han har lovet Rude det.. Jeg frygter at Hialte.. Han er stærk, som Thor, og brænder efter at døe for sin Konge.

HIARTVAR

Er han saa troe, den ædle?

*
— 311

HUNDING

Saa troe.. den ædle.. Men store Konge, jeg vover ikke at sige min Mening..

HIARTVAR

Tael!..

HUNDING

Guderne forbyde, at noget ont skulde være tilstødt min Konge.. men paa nogle Timer ligner du dig ikke meer.

HIARTVAR

Jeg ligner mig ikke.. maaskee fordi jeg sagde, at Troeskab var ædel.. Ha!.. Du tør gjøre mig saa bitter en Bebreidelse!..

HUNDING

Ingen Dyd er stor og ædel, som Troeskab mod sin rette Konge.. men mod Tyrannen, som ved List under Skin af Arve-Rettighed, har trænet sig paa Thronen, er den slavisk Hyklerie.. Hvem tilkommer det uden Skulde, at herske i Leire?.. og hvad forpligter Ædlingen til at tiene den uægte?.. den, som er født i Blodskam?..

HIARTVAR

Ha!.. hvad berettiger mig? men det er engang begyndt og det maae udføres.. du hørte Skuldes Ord, Hunding.. Ha!.. Øieblikket nærmer sig.. da..

HUNDING

Det lykkelige Øieblik kommer, da de Danske skal bukke sig under Hiartvars Aag.. Udødelige Hiartvar!.. Første Konge i Sverrig, som undertvang det stolte Danmark!.. Men Tiden er kostbar.. Hvem tør tage sig paa at angribe den stærke Hialte?.. Thi Rolf maae døe, førend der bliver Bulder imellem Kæmperne..

HIARTVAR

Hialte er min Mand.. Jeg har desuden esket ham til Kamp.

HUNDING

Jeg vilde gierne.. men Skulde har befalet mig, at bringe Folket fra Skibene..

312

HIARTVAR

Og Hagbarth og Skate, i blive ved Skulde.. At i ikke taber hende af Øinene.. Jeg kiender hendes Dristighed.. Hendes Utaalmodighed, og veed, at hun ikke vil skaane sig i Faren..

HOTHER

Hiartvar!.. Jeg var dig fremmed, og gav mig i din Tieneste.. ikke for Sold eller Belønning, men for at holde det Løfte, som jeg gjorde mine Guder .. Rolf skal falde for min Haand.. Jeg kan ikke vogte Skulde.

GEVAR

Det er og dig anstændigere, at vogte din Gemal, end at vove dig yderligst, naar det gjelder om at bestige en Throne.

HIARTVAR

Jeg veed ikke.. men jeg kunde heller ikke udøse min.. ikke Rolfs Blod.. Men Hialte har jeg tilsagt Kamp, og jeg vil holde mit Ord.

GEVAR

Og du skal kunde holde det.. Hagbarth kiender Hialte.. Hvad, om han overtaler ham til at overlade sig sit Løfte?

HOTHER

Jeg overtale Hialte?..

GEVAR

Hialte har Giestebudet gjort søvnig, og naar Hagbarth vaager ved Rolfs Dør, tvivler du da om Udfaldet?

HUNDING

Viise Skate!.. hvert Ord du siger er Viisdom.

HOTHER

Hvorledes?

HIARTVAR

Som I vil.. jeg veed ikke.. Ha han kommer.. der kommer den ulyksalige.. og Biarke og Hialte..1). Hvo skiuler mig?.. Jeg kan ikke taale at see ham.. Ha!.. Skulde!. Skulde!..

*
— 313

FEMTE OPTRIN

DE FORRIGE. ROLF. BIARKE. HIALTE OG FØLGE MED FAKLER

ROLF

Ere i her endnu, mine Venner?.. Guderne beskierme dig, min Hiartvar!.. Kom at jeg endnu engang maae omarme dig, retskafne Hiartvar!

HIARTVAR1)

Ha!.. retskafne!.. Jeg?.. hvilken Pine!..

ROLF

Hvi kommer du ikke, min Broder?

HUNDING

Store Rolf, seer du ikke, at dine Begere har forvirret ham?

HIARTVAR

Forvovne!

ROLF

Vel!.. om endskiønt det er en Uorden.. er den mig dog behagelig hos mine Venner, naar Glæde har anrettet den.. Men, det syntes mig dog, min Hiartvar, som om du i Dag skaanede Viinen.. eller dig.

BIARKE

Jeg forlader dig, Rolf.. Jeg gaaer, for at sove denne Dags Glæde bort under Skyggen af de Træer, der vare Vidner til den allerulyksaligste Kamp .. for at være skikket i Morgen til Taarer.. det er Agners Dag i Morgen.

HUNDING2)

Endnu en Lykke!..

ROLF

Gaae min Biarke!.. Ønsk din Rude fra mig, at hun maae forglemme sin Sorg.. og blive lyksaligere end jeg.. om det er mueligt..3) og du min Hialte!.. Jeg veed ikke hvorledes.. men.. de svæve omkring mig.. behagelige Skygger svæve

* * *
--- 314

omkring mig.. og vinke ad mig.. Følg mig Hialte! .. Saa glad som i Dag, har jeg heller ikke været, Hiartvar, uden den Dag jeg belønnede din Troeskab med Skulde og Sverrig..1).

HIARTVAR

Ha!.. hvert Ord!.. en Dolk!..

HUNDING

Det er Tid at jeg gaaer.. Skulde venter mig ved Fiorden2).

GEVAR

Og du maae gaae Hiartvar.. det er bedre, at vi ere allene, for at tale med Hialte..

HIARTVAR

Ha!.. viis, før, slæb, træk mig!.. hvor I vil.. Jeg følger dem, de afskyelige, de forfærdelige Udsigter, som I.. som Skiebnen.. som jeg selv har viist mig.. tænker ikke, at jeg er frygtsom.. maaskee jeg taler, som den der frygtede sig.. Men, naar jeg først har vædet min Lyssing i Blod.. i Venners Blod.. Da væ den som tør befale mig!...3).

SIETTE OPTRIN

HOTHER OG GEVAR

GEVAR

Det kunde gjøre mig ont for Hiartvar, om jeg kunde ynke en Rebel og en Utaknemmelig.. Men nu skal her ikke tales... Det vigtige Øieblik nærmer sig, Hother, da det gjelder om at hævne din Faders Død, og at hævne den paa den dydige, den store Rolf.. Det gjelder om at opfylde en Hovedpligt, uden at fornærme nogen af de andre.. at være en god Søn, uden derfor at være et slet Menneske.. I denne Busk skulde jeg din Mimming4).. Her er dit Skiold, Hother..

* * * *
--- 315

HOTHER

Ha!.. Jeg bruger intet Skiold... Gevar!.. Dydens Love flød altid meer naturlig fra dine Læber .. Jeg har aldrig hørt dig kunstle saa meget paa Pligterne..

GEVAR

Jeg tilgiver din ædle Siel det.. Men hvad dig og synes, saa er Taknemmelighed og Kierlighed til dem, som gav os Livet, Naturens første Lov, og Venskab er den anden.. Men jeg hører Hialte.. Nu maae du forestille ham...

HOTHER

Hvad?.. Jeg begriber endnu ikke hvad jeg skal med Hialte...

GEVAR

Vaage i hans Sted..

HOTHER

Og hertil skal jeg overtale min Ven.. og bedrage ham.. Det vil Gevar.. Han gjør det maaskee.. men saa gjør han det af Fortroelighed til mig.. Og den skulde jeg.. den skulde din Hother misbruge?.. Og hvad skal jeg saa, naar jeg vaager over Rolf?..

GEVAR

Forsvare ham, som du troer, at din Ven vilde forsvare ham.. Men ikke vil Hialte vaage, for at afværge en ordentlig Udfordring.

HOTHER

Din Tale er altid mægtig over mig, viise Gevar! .. Giør som du vil.. Ha!.. nu kommer han.. men du maae tale med ham derom!.. Jeg kan ikke staae det ud at tale med Hialte derom.

SYVENDE OPTRIN

DE FORRIGE. HIALTE OG FØLGE

HIALTE

Enhver forføie sig til sit!.. at ingen forstyrrer Kongens Roelighed2).. Du er her endnu ædle

* *
-- 316

Fyrste.. Du tænker paa din Nanna beste Hother.. Mørke og Ensomhed er den elskendes Valhal... Men jeg.. ikke vil jeg dog fornøie mig stort i Nat over at see paa disse Træer...

GEVAR

Er det dit Alvor at blive her?..

HIALTE

Ilde giorde jeg, da jeg lovede hende det.. Jeg veed heller ikke hvorledes jeg kunde glemme saa reent, at jeg lovede min Signe, at komme til hende?.. og fortælle hende nyt om Giestebudet.. og om de Fremmede.. Og desuden er Signe syg.. og desuden er jeg søvnig.. og desuden hvortil behøves det?1).. Hvortil synes du at det behøves at vaage her?

HOTHER

Man kan aldrig være forsigtig nok, naar det gjelder om et Liv, som er os saa kostbart.

GEVAR

Hvad du har lovet Rude, bør du holde, eller i det mindste skaffe en anden i dit Sted.

HIALTE

For at jage Spøgelser fra Rolfs Kammer?..

GEVAR

Hother!.. din Nanna er langt borte.. du er ikke søvning.. Og denne Ensomhed skikker sig uforlignelig til dine kierlige Betragtninger.

HOTHER

Vel!..

HIALTE

Du er dog skabt til at hielpe mig, beste Hother.. Og du er bedre skikket til at voge end jeg.. Her har du mine Vaaben.. dog, du har allerede... Giv mig din høire Haand, ærlige Kiemper, at du vil voge over min Konge, som jeg vilde voge over ham, og forsvare ham.. mod alle Spøgelser og Trolde, som jeg vilde forsvare ham.

*
– 317

GEVAR

Hvi betænker du dig Hother?

HOTHER

Der har du min Haand.. Jeg skal voge over ham og forsvare ham..

HIALTE

Saa har jeg, og saa har Rolf intet at befrygte..1).

OTTENDE OPTRIN

HOTHER OG GEVAR

HOTHER

Er det en Dyd, Gevar, at have sig noget forbeholdet ved sine Løfter?.. Hat.. hvor tungt er det i det mindste, at ikke turde aabne sig for sin Ven?..

GEVAR

Nu skal du kun tænke paa din Fader og din Broder, Hother.

HOTHER

Rett.. min Fader!.. Ha!.. og Atisle!.. Saa got! .. Viis mig dem endnu engang, de ynkelige, de blodige Billeder!.. Hvorledes de udstrække deres blege, deres skiælvende Hænder imod mig, og skrike til mig om Hævn... Min Fader!.. Ha!.. Døe, døe, døe skal du grusomme Rolf!.. Søn af den Grusomme!..

GEVAR

Min Hother!.. nu kiender jeg dig igien.. Imidlertid forlad dig paa mig!.. Saavit som det er mueligt, skal jeg sørge for, at du kan unde Rolf den Hvile, som er ham saa fornøden til Kamp.. Hothbrod blev ikke hævnnet.. Han blev myrdet paa nye, om Rolf ved vor Forseelse døde sovende.. værgeløs..uvidende hvorfor..

HOTHER

Rolf at døe sovende!... Den ædle!.. den Helt! .. den Menneskeen!.. og jeg at have Deel deri! .. Ha!.. før være al Hævn forbandet!.. før evig

*
– 318

forbandet!... Ha! Hævn!... At Rolf skulde være saa ulykkelig at avles af min Faders Bane!.. og at hans Kiemper skulde strekke sin Arm ud for at dræbe Atisle!.. gavmilde, fromme, dydige Rolf!.. og at Hævngierrighed... Grusomme Nødvendighed!.. naar blev du Dyd?...

GEVAR

Da din Fader veltede sig i sit Blod, Hother!..

HOTHER

Jeg skal.. der har du min høire Haand.. ved alle Guder, ved Nanna, ved Dyden og alt, hvad der er mig helligt.. Jeg skal hævne ham.

GEVAR

Og hævne, som Hother.. Nu kan jeg forlade dig rolig.. Giengieldelsens Herre beskierme dig, og de retfærdige Guder give Lykke til dit Sværd!..1).